

Kuti Eszter

Legyünk őszinték!

© Kuti Eszter, 2025.

Borítókép © Kuti Eszter

A magyar könyv is magyar termék

mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

ISBN: 978-615-02-3642-1

Kiadó: Kutiné Horváth Katalin

Szerkesztő: Pintérné Gépész
Bettina

A kötet a Kis Alkotók Köre támogatásával jelenik meg.

Ajánló

Kuti Eszterrel a Kis Alkotók Köre irodalmi pályázatok során ismerkedtem meg, ahol eleinte novellákkal nevezett, majd előlépett ezzel a romantikus ifjúsági regénnyel, melyet most kezében tart az Olvasó.

A szerző igen fiatal, 15-16 éves kora közt alkotta ezt a művet. Ennek megfelelően igazán valósághű képet fest a kamaszok érzélemvilágáról, gondolkodásmódjáról, problémáiról és örömeiről. Szereplői aprólékosan kidolgozott jellemmel bírnak, szinte életre kelnek, ahogy váltott szemszögből szemlélteti az eseményeket, gördülékeny, modern, egyben választékos stílusban előadva a történeteket.

Bízom benne, hogy mindenkinek kellemes olvasói élményt hagy majd hátra ez a különleges könyv!

Pintéerné Gépész Bettina

*író, költő
irodalmi pályázat szervező
és édesanya*

„ De vagyunk-e azok, amik lehetnénk?”
(*Karinthy Frigyes*)

Prológus

«~Amber~»

Tejet öntök a müzlimre, majd egyhangúan ropogtatni kezdek, mint minden egyes nap. Anyám már munkában van, így egyedül készülődöm.

Nem vagyok oda túlságosan az iskoláért. Sosem ment annyira jól, hogy említésre méltó legyen, mostanában pedig tény, hogy elhanyagoltam. Kilencedikesként még próbálkoztam, aztán elfogyott a motivációm és elfajultak a dolgok.

Anya megpróbált már rengeteg dolgot, de nekem ez egyszerűen nem megy! Butának érzem magam, főleg attól, hogy tudom, anya mekkorát csalódott bennem.

Nem vagyok éppen jó lánya. Viselkednem kéne, jól tanulnom és megkímélnem a hülyeségeimtől. Az apám halála viszont nem csak őt rázta meg; nekem is sokkal nehezebbé vált az életem. Eltelt már elég idő ahhoz, hogy feldolgozzuk a gyászt, de néha úgy érzem, semennyi idő nem lenne elég erre. Mintha azóta nem léptünk volna túl ezen az egészen, és az összes súly még ránehezedne a vállunkra. Egyszerűen csak reménykedünk benne, hogy a dolgok, amikről nem beszélünk és a csaták, amelyeket önmagunkkal vívunk, végül megtérülnek. Győzünk és minden rendben lesz.

Gyakorlatilag viszont már szinte meg sem engedett a szomorúság. Lejárt a gyász ideje, bár mi még messze nem tartunk ott, ahol kellene...

Tehát mondjuk úgy, hogy rengeteg ürügyem volt rá, hogy ne tanuljak, viszont 1 okom mégis volt arra, hogy megpróbáljam a lehető legtöbbet kihozni a következő 2 hétből. Méghozzá kéthétnyi nyaralás a görög partokon. Igen, tudom... 2 hét sulis nélkül, ráadásul Görögországban... túl szép, hogy igaz legyen!

Azt mondtam, hogy az iskola nélkül... de igazából a sulis ajánlotta fel ezt az utat a diákoknak. Az egyetlen feltétel az volt, hogy javítsak elég sokat az átlagomon, ahhoz, hogy az igazgató rábólintson.

Szóval ezért küzdök most. Úgy érzem, bármit hajlandó lennék megtenni érte, mert még sosem jártam Európában. Na jó, igazából sehol sem jártam még a környéken kívül, de nagyon szeretnék utazni.

- Jó reggelt, Amberry! - persze, sajnos a sulis hülyéit nem tudja elűzni a lelkesítő monológom. Minden reggel, amint belököm a gimnázium nagy, üveg bejárati ajtaját, kapok valami megjegyzést. Bevallom, kezdetben nagyon zavart, hogy rám szálltak a tizenegyedikesek, de ma már inkább csak elsétálok mellettük anélkül, hogy rájuk néznék. Nem mondom, hogy hatásos, de legalább megőrzöm a békémet.

Minden további nélkül sétáltam a szekrényemhez, hogy kivegyek néhány füzetet. Matek volt az első órámban, amiből elég rossz vagyok. Az utóbbi időben megpróbáltam segítséget kérni a tanárnőtől, de mint kiderült, őt a lehető legkevésbé sem érdekli, hogy csupán D-re állok. Itt legalább nem azzal van a gond, hogy nem próbálkozok eléggé, csak a matematika sajna olyan, hogy ha egyszer nem figyelsz, akkor utána az egész évi tananyagot nem fogod érteni. És még az az egy bökkenő van, hogy majdnem az összes tantárgy ilyen!

1. fejezet

《~Amber~》

Ebédidőben újra a menzán kötöttem ki, mint minden egyes délben. Sőhajtva álltam be a hosszan kígyózó sorba. Mindig ilyen sokan vannak, és aztán az emberek fele nem is vesz mást, csak egy szelet pizzát és ezért kell várnia a többi embernek. Viszont van, aki mindennel is megpakolja a tálcáját. Nem vagyok egy türelmes ember, ezért ez nem éppen a kedvenc fél óráim a napban. Szóval, szokás szerint egy évtizedig álltam az ebédlőnkben egyetlen hambiért.

A tálcámat szorongatva néztem körül az asztaloknál. Ezért sem szeretek ide járni: valahova le kell ülnöd, anélkül, hogy a szekálóid rád szállnának. Szerencsére van egy jó taktikám, ami mindig beválik, még hozzá az, hogy a stréberekhez ülök le. Nekik is van egy jó hosszú asztaluk, ahova egyébként mindenkit szeretettel várnak. Tényleg vannak itt egész kedves és kevésbé kocka emberek, akiket, ha szeretnék barátkozni, akkor már rég a közelemben engedtem volna. Kezdetben megijedtek, amikor leültem hozzájuk, nem mintha valaha is bántottam volna őket, vagy úgy néztem volna ki, mint a tipikus nagymenő a gimikben. De már oldottan pillantgatnak rám, néha egy-két mosolyt is kapok. Talán ez az egyetlen dolog, amit megszerettem magamban: lehet, hogy sokszor zárkózott vagyok és nem szeretek beszélgetni az emberekkel, de soha nem szóltam be senkinek. Senkinek sem ártanék önszántamból. Az, hogy ettől függetlenül a gimisek többsége furán néz rám – nem az én hibám.

– Hali, Amber! – köszönt a velem szemben ülő fiú. Bevallom néha hallgatóztam, innen tudom, hogy az ő neve Luke, a mellette ülő fiút pedig Andrewnak hívják. Biztos vagyok benne, hogy nem csak számomra tűntek fel. Luke túl sármos volt ahhoz, hogy csak úgy túllépjen rajta az ember lánya. Mindkettőjük szimpatikus volt, de mint itt senkihez, így hozzájuk sem mertem még szólani. Érdekes, hogy ők sem hozzám, de ők gondolom, teljesen más okból.

– Szia Luke! – gondoltam, meglepem azzal, hogy ismerem a keresztnévét. Bár kicsit magamon is elcsodálkoztam, hogy miért is akarok imponálni nekik. Talán csak kezdésem lenni abból, hogy a hülye tizenegyedikesekhez hasonlítanak, pedig én egyáltalán nem

vagyok olyan. – Hali, Andrew! – néztem a mellette ülő, picit döbbent fiúra.

– Hogy vagy? – Istenem, talán túl rég beszélgettem egy velem egykorúval ahhoz, hogy kibírjam ezt szorongás nélkül.

– Egész jól, kicsit szenvedek a tanulással. Te? – kérdeztem vissza gyorsan.

– Megvagyok. Szóval... szenvedsz a tanulással?

– Hát, tudod lesz ez az utazás, és javítanom kéne ahhoz, hogy elmehessek. Egész jól ment eddig, de most egyre több tantárgyból akadok el – feleltem kétségbeesetten, hisz ez volt az igazság. Őszintén szólva, nem tudom, hogy gáz volt-e, hogy ezt elmondtam. Fogalmam sincs, miről szoktak a tinik manapság beszélgetni.

– Tényleg? Hát ez elég nagy szívás lehet. Lehet éveleje óta figyelni kellett volna... – meglepett, hogy ezt ilyen nyíltan kimerte mondani. Észre is vettem, ahogy Andrew egy kicsit oldalba is böki. Pedig egyáltalán nem zavart.

– Hát sajnos már nem tudok visszamenni az időben – bólogattam. Egyébként nem az én hibám. Ha a tanárok előbb szóltak volna az utazásról, akkor én is előbb kezdtem volna el jegyzetelni az órákon!

– És most mit tervezel tenni? – érdeklődött most Andrew.

– Sajna fogalmam sincs. A tanárok nem hajlandóak segíteni – válaszoltam. – Elég gonoszok – motyogtam halkán aztán. Persze megértem az ő gondolatmenetüket is, viszont ők egyáltalán nem hajlandóak megérteni az én helyzetemet. – Sőt, igazából senki sem akar segíteni.

– Talán mert nem kérdeztél meg még engem... – mondta nagy mosollyal Luke. Még csak most vettem észre, mennyire helyes ez a srác. Tipikus rosszfiús mosolya van, amiért odavannak a mellettem ülő lányok. Igazából mindenképp el akartam fogadni az ajánlatát. Végül is rosszul nem jöhetek ki. Nincs vesztenivalóm.

– Tényleg megtennéd? – kérdeztem tőle elkerekedett szemekkel. Az évfolyamtársam elégedetten bólintott, én pedig majd kicsattantam örömben.

– Akkor iskola után találkozunk a parkban! – mondta, majd felállt az asztaltól.

- Várj! - szóltam a távolodó alakhoz, mire Luke visszanézett rám. - Megadod a telefonszámod? Tudod, csak hogy könnyebben el tudjalak érni - motyogtam az orrom alatt.

Délután kettő után már Luke és Andrew számával a telefonomban vártam a buszomat. Fél 3-ra beszéltek végül meg a találkozót a közelben lévő parkban. A fiúktól nagyon kedves, hogy segítenek, de hazafelé sétálva elkezdtem egyre jobban szorongani. Biztosan akarnak valamit cserébe. De a zsebpénzemet nem éppen plusz matekórákra akartam elkölteni... bár mást nem igazán kérhetnek tőlem, hisz nincs semmim, amit oda tudnék adni a tudásukért.

De ezt mindenképp érdemes lesz megkérdeznem tőlük, mielőtt bármi félreértés történne.

2. fejezet

«~Amber~»

- Szóval mivel szeretnéd kezdeni? Mármint, milyen tantárggyal - tette hozzá zavarban a fiú.

Igazából csak most tudtam meg, hogy Andrew nem is fog segíteni tanulni, csak Luke. Nem mintha bánnám, hiszem végül is mindig ő volt a beszédesebb, így talán könnyebb lesz vele kommunikálni. De azért reméltem Andrew is eljön néha, mert őt is szívesen megismerném.

- Luke, miért segítesz nekem? - tettem fel a kérdés egy fél óra múlva. Egyszerűen nem hagyott nyugodni a gondolat, hogy csak úgy magától hajlandó velem tanulni. A fiú lágyan elmosolyodott.

- Lehetek veled teljesen őszinte, Amber?

- Igen, persze.

- A suliban sokan azt mondják rólad, hogy dilis és különc vagy. Meg magadnak való. És veled ellentétben én hallom, mint susognak a hátad mögött, és szörnyű hallani. Még úgy is tudom, hogy fele sem igaz, hogy nem is ismerlek!

- Szóval igazából csak azért segítesz, mert be akarod nekik bizonyítani, hogy tévednek? Vagy mert sajnálsz?

- Mi... tessék? Dehogya! Jézusom, nehogy megsértődj itt nekem! - bökte meg az oldalam, amitől nevetnem kellett. Ez az egyetlen hely, ahol csikis vagyok. - Szimplán azért vagyok itt, mert meg szeretnék ismerni. Meghát haldokolsz, ha megérinted a fizika tankönyvet, szóval muszáj valahogy enyhíteni ezeket.

Luke remek tanárom lesz, ebben biztos vagyok. Nagyon tehetséges és mindent tud. Érti, hogy mi nem megy a feladatokban és jelentősen leegyszerűsíti nekem. Ma kitöltöttem neki egy tesztet, hogy fel tudja mérni, mennyire vagyok hülye. Elvileg elég jól ment. Teljesen más az ő jelenlétében írni tesztet, mint az iskolában.

- Nincs kedved enni egy fagyit? - kérdezte, miután könyveit elpakolta a táskájába, én pedig nevetni kezdtem.

- Ilyen hidegben?!

- Istenem, tényleg - kezdett el ő is vigyorogni. - De attól még lehet fagyizni, az nincs hónaphoz vagy időjáráshoz kötve.

- Tudod lehet, hogy te ezerszer jobban érted a matekot, de én legalább tudom, mikor lehetséges fagyit enni. Szerinted ki olyan

hülye, hogy már áprilisban áruljon fagyit? – mondtam nevetve. Bár lehet, hogy egy csomó helyen van fagylalt már ilyenkor, viszont ez az április nagyon hidegnek ígérkezett tavalyhoz képest, és talán még májusban sem lesz olyan igazi chicagói meleg.

– És tényleg... bár szerintem valahol biztos van a városban, csak nem a közelben – nevette el magát az arcomat látva. – Viiiszont... otthon van jégkrém. Szóval mit gondolsz? Ennél velem egy kis jégkrémet? – nézett le rám aranyos kiskutya szemekkel. Most komolyan, hogy mondhatnék erre nem-et?

– Még szép! Messze laktok?

– Pár utcányira – felelte boldogan, széles mosollyal az arcán.

Örültem neki, hogy nem kell sokat fagyoskodnunk. Már nem volt annyira hideg kint, de elég fázós vagyok. Sétálás közben Luke-ot figyeltem, annyira lazán mozgott, mintha mindennap egy különcködő évfolyamtársat cipelt volna az otthonában. Egy kicsit megijedtem ettől a gondolattól, de ő szerencsére nem tűnik olyannak.

Amikor megérkeztünk egy szimpla családi házhoz, Luke megállt a kulcsait keresni. Amíg ő keresgélt, én a házukat csodáltam. Nagyon modern volt, és jelentősen nagyobbnak tűnt a miénknél. A házban a fekete és a fehér szín dominált, minden letisztult volt. Számomra túlságosan is. Hiányoztak a jelei, hogy itt élnek emberek. A nappali egybenyílt a konyhával. Míg Luke a hűtőhöz sétált, addig én nappalit bámultam, ahol egy kandallóban már csak enyhén parázslott a tűz.

– Tudom, nem valami otthonos, de anyának így tetszik, én meg nem szólok bele. Úgysem értek hozzá – tette hozzá.

– Szerintem nagyon szép házatok van – mondtam ki, amit gondoltam.

– Lucas, te vagy az? – hangzott az emeletről egy női hang.

– Ő a nővérem, Jessica – mondta majd visszakiáltott a lánynak.

– Hány testvéred van? – kérdeztem. Nekem egy sem volt, anyáék teljesen elváltak velem így is, hogy egyedül voltam.

– Van még egy kis húgom, Summer. Ő még iskolában van. Jövőre jön ő is gimibe. Gyere, szedjünk fagyit! – húzott közelebb a konyhapulthoz a kezemnél fogva. Meglepődtem a hirtelen gesztustól, de nem igazán foglalkoztam vele. Tudom, hogy néhány

ember – velem ellentétben – nagyon közvetlen tud lenni. Van, akinek ez bejön és van, akinek nem. Én az előbbieket táborát erősítem.

– Szóval, van valami, amit szívesen szeretsz csinálni? – kérdezte miután leültünk az asztalhoz.

– Aludni például – nevettem.

– De nem úgy értettem – mosolyodott el ő is.

– Öhm... sütni talán – feleltem végül, és zavartam kavargattam a fagyis kelyhem tartalmát.

– Esetleg valami sport, amit különösen kedvelsz? – tette fel az újabb kérdését, mielőtt még visszakérdezhettem volna.

– Autóversenyzés, azt hiszem.

– Tényleg? Nem bántásból, de nem gondoltam volna.

– Hát igen, magamtól tényleg nem kezdtem volna el kedvelni és nézni, de kiskoromban apukámmal sokat néztük a Forma 1-et.

Azóta nem hagytam abba. Játsszol valami hangszeren? – hadartam, majd inkább bekaptam egy kanálka jégkrémet.

– Nem, bár nagyon szeretem a zenét.

– Kedvenc szabadidős tevékenységed? – gondoltam, fordítok a kockán és én kérdezgetek. Nem voltam hozzászokva a beszélgetésekhez.

– Hát, általában a srácokkal vagyok.

– Szóval nem vagy az a tipikus nőcsábász? – kérdeztem, bár azonnal megbántam, hogy feltettem ezt a kérdést. Luke nagyon jó fej volt, és elfeledtette velem, mennyire nem tartozom ebbe a mai világba. Egyszerűen csak úgy éreztem, hogy még a stréberek is nagyobb baráti körre tesznek szert, mint én, nem mintha zavarna, csak furcsa. Például sosem történt ilyesmi, hogy egy srác áthívott magához. Úgy gondoltam, hogy a barátkozás nem nekem való, csak elrontanék mindent az életemben. Anya mindig mondta, hogy az életben egyedül magamra számíthatok, és jobb, ha amíg csak lehet, addig elkerülöm a szerelmet és minden vele együtt járó bajlódást. Bár a barátságról nem mondott semmit – én azt is elkerültem egy ideje. Egyszer úgy átverték a legjobb barátaim, hogy megfogadtam: nem sétálok többé bele a „legjobb barátok leszünk örökké” nevű csapdába.

Kínosan lehajtottam a fejem, nem akartam tönkretenni azt, ami most létrejött, viszont továbbra sem akartam magamnak problémákat teremteni egy barátsággal.

- Hé, semmi baj! És nem, tényleg nem vagyok egy nőcsábász -
nevetett a fejemen. - Még barátnőm sem volt, szóval
megnyugodhatsz.

3. fejezet

«~Luke~»

Amberrel beszélgetni ezerszer jobb volt, mint gondoltam volna. Nem mondtam el neki az igazat, arról, hogy miket pletykálnak róla a suliban. És tudom, hogy nem kéne titkolóznom előtte, mert nem ezt érdemli, de nem szeretném, ha rosszul érezne magát. Félek, hogy engem okolna. Nem, nem vagyok egy szuperhős, de egyszerűen csak rossz volt annyi minden rosszat hallani a lányról, miközben semmi bizonyítékot nem tudtak felmutatni arra, hogy igaz, amit mondanak. Mert szerintük Amber csak nappal ilyen zárkózott, az éjszakáit meg hát... nem otthon tölti és igen könnyűvérű. Magyarán egy kurvának nevezik a háta mögött. És kezdetben még, esküszöm, nem ez ment. Viccelődtek néhányan, hogy vajon miért néz ki mindig ilyen fáradtan, de aztán az egész valahogy teljesen átvágott valami másba. Ez már nem szimpla csipkelődés volt. Egyszerűen nem tudta magát megvédeni, hisz nem is tud róla látszólag arról, hogy mennyire durva a helyzet.

Nem tudtam, mi lesz, ha a szárnyaim alá veszem, nem is gondolkodtam előre. Csak biztos voltam benne, hogy ő nem ilyen és legalább saját magamnak be akartam bizonyítani, hogy ő egy nagyon aranyos lány. És valóban az. A tegnapi este, amit együtt töltöttünk el, roppantul jónak nevezhető. Látszik, mennyire próbál jobb lenni, mint a félévvel ezelőtti éne. Elég furcsán viselkedett néha, mintha egy teljes fejezet hiányozna a társasági életéből.

Egyébként nem elcsábítani akarom, mielőtt valaki azt hinné. Mármint nem vele van a baj, hisz egy csoda az egész csaj és gyönyörű. Mármint tényleg az, mindig! És nagyon aranyos, ahogy nevet, meg főleg az, amikor zavarban van. Szerencsére ezt tegnap sokszor megtapasztalhattam. De akkor sem a külseje fogott meg, amikor arra gondoltam, hogy mindenképpen szeretném segíteni. Ma kiderült, hogy igazán okos. Nem is értem, hogy kezdetben miért hanyagolta el a tanulást. Ha nem tette volna, akkor rég ügyesebb lenne, mint én. De látszik, hogy megbánta a kezdeti hanyatlást, ami azt jelenti, hogy hajlandó velem tanulni.

Önkéntelenül is elmosolyodtam a gondolatra, hogy milyen jól beszélgettünk. Ezt kétségkívül meg kell majd ismételnünk.

- Jézusom, min vigyorogsz ennyire?

- Mi? - néztem zavartan Matthew-ra.

- Jaj, Istenem csak azt ne mondd, hogy szerelmes vagy - fogta a fejét.

- Mi van?! - nevettem teljes szívemből. Matt annyira nem érti az ilyesmit. Mondható, hogy őt minden lánynál csak egy dolog érdekli. Matthew Collins Andrew mellett az egyik legjobb barátom. Na ő az, akiről tegnap Amber beszélt. Ő aztán tényleg csak úgy falja a lányokat. Persze mindegyik csaj imádja is, szóval nem gáz annyira a helyzet. Matt egy úgy nevezett átmenet itt a csapatunkban. Ő is a nagymenőkhöz, az iskola sztárjaihoz tartozik, de igazából nagyon jó fej, ezért szívesen lógunk vele és ő is velünk. Ő mindkét oldalon elég híresnek számít, és senki nem bánja, akárkivel látja beszélgetni. Rendes srác, ritkán balhézik nyilvánosan.

- Ha te mondd... - hagyta rám. - csütörtökön lesz a nagy focimeccsünk. El kell jönnöd! - fogta könyörgőre. - Ezt senki nem hagyja ki, neked is ott kéne lenned. Szóval gyere!

- Tudod, hogy nem vagyok egy fociimádó, de...

- De? Légy szíves, tesó!

- Oké, elmegyek.

- Kösz! Tudtam, hogy nem hagysz cserben. Ebédnél találkozunk - lapogatta meg a vállam, majd továbbállt. Matt kicsit örült olykor.

Andrew-val a 7. óra után futottam össze. Nekiállt Amberről kérdezősködni, szóval hamar ott hagytam. Nincs kedvem addig beszélni róla a srácoknak, míg meg nem ismerem igazán. Nehogy az történjen, hogy nagyba dicsérem, aztán kiderül, hogy tényleg egy ribanc. Persze, remélhetőleg nem történik ilyesmi.

Ebédszünetben szinte rohantam a menzánk felé. A hasam szinte kilyukadt az éhségtől.

Mikor leültem egy hosszú sorbanállás után, Amberrel találtam szembe magam.

- Sziaa! - köszönt boldogan, én pedig visszaköszöntem.

- Hát ti? - szólalt meg Andrew mellett Matt, és az állta az asztalt verdeste meglepettségében.

- Amber, ő itt Matthew, az egyik haverom. Matt, ő Amber.

- Na, várjunk, tesó... az az Amber? - mondta, majd elvigyorodott. Ó, csak ezt ne...

- Haver... - mormogta Andrew, majd gyomorszájon vágta.

A lányra pillantottam, aki az egészből semmit sem értett.

- Várj! Ti jártok? - dörzsölte Matt a hasát az ütés után.

- Mi? Nem - vágta rá szinte már túl gyorsan Amber.

- Ember, fogd már be! - sziszegtem a hülyének. Persze, Matt jófej, de könnyen tönkre tud tenni dolgokat. Meg persze kapcsolatokat...

- Jól van, bocs - tette fel védekezően a kezét. Ezután egy ideig csendben ültünk, majd Andrew próbálta oldani a feszült hangulatot. Amberrel csak csendben figyeltünk.

- Szóval - próbálkoztam egy kis idő múlva, figyelmen kívül hagyva a srácokat. - ma is mehetünk tanulni?

- Öhmm... igen, persze - felelte, mire megkönnyebbültem.

- Tanulni?!? Persze...

- Matt, ha most nem fogod be, én esküszöm az életemre, hogy megverlek! - fenyegettem, mire hangosan felröhögött.

«~Amber~»

- Hellóka! - köszöntöttem Luke-ot a szekrényénél, mire összerezett a hangomra.

- Jézus, honnan kerültél ide? Az előbb még nem volt itt senki! - bizonygatta.

- Jól van, Dráma Király, mindketten tudjuk, hogy igazából tudok teleportálni. Ezért nem láttál.

- Ó, nyilván - vigyorgott, mint a tejbetök. Igazából elég aranyos mosolya van.

- Szóval - fogtam komolyra. - mi lenne, ha azonnal a parkba mennénk? Mármint így időt spórolhatunk meg.

- Jól van, de mi van akkor, amikor az egyiküknek több órája van?

- Majd ebédkor szólunk a másiknak. Ahj, sokkal egyszerűbb lenne, ha osztálytársak lennénk! - sóhajtottam.

- Persze, hogy elhanyagoljuk a barátainkat, és csak egymással lógunk egész nap, mi?

- Mármint maximum te. Tudod, nekem nincsenek barátaim - világosítottam fel.

- Hát az a baj, hogy most már akár akarod, akár nem, van egy - húzta széles mosolyra a száját, amitől mostanság valamiért kihagyott egy ütemet a szívem...

4. fejezet

«~Amber~»

Oké, talán az elmúlt tanévben még sosem szerettem ennyire iskolába járni. Most sem szeretek, csak már nem utálom. Az, hogy Luke azt mondta, hogy mostantól a barátomnak tudhatom, egy kicsit megijesztett. Félttem újra egy barátot tudni magam mellett, meghát azt is megfogadtam régebben, hogy nem lesz többé ilyen. Nem szeretem magam meghazudtolni, de talán most egy kicsit tényleg örültem annak, hogy Luke szeretett velem lenni, és az idejét rám pazarolni.

Az életem az elmúlt években tele volt hullámvölgyekkel. Voltak jó és rosszabb pillanataim is. Ösztönösen hajtottam a jobbak felé, de ez az egész sosem volt egyszerű. Senkinek sem az. Talán túl sokáig játszottam az áldozatot a történetek után. Úgy érzem ideje továbblépni, és megragadni azt az esélyt, amit most kaptam az élettől. Dehát mit is tudhat egy 16 éves az életről meg a boldogságról? Hát nem túl sokat.

- Miért érzem úgy, hogy sokkal boldogabb vagy most, mint két héttel ezelőtt? - kérdezte anya. Ma szabadságon volt és ő vitt a suliba.

- Nem tudom, de talán tényleg így van - ezerszer jobban éreztem magam a bőrömben így, hogy valaki foglalkozott velem, és annak is örültem, hogy anya most itthon lehet pár napig.

- Bárki is tette vidámmá a lányomat, köszönöm neki - vette le egy pillanatra az útról a szemét, és rám kacintott.

- Anya!! - nevettem, főleg azon, milyen könnyen kitalálta, hogy nem valami, hanem valaki van a háttérben.

- Hogy haladsz a tanulással? - próbálkozott be újra az eddig utált kérdéssel. Most sem mondom, hogy boldogabb lettem tőle. Épp mondani akartam, hogy milyen kedves, hogy nem hozza megint fel ezt a témát.

- Ma minden kiderül. A nap folyamán rengeteg tesztet kell megírnom, de úgy érzem felkészültem rá!

- Ennek feltétlenül örülök - vizslatott parkolóhely után.

- Örülök, hogy itthon vagy! - mondtam teljesen őszintén.

Régen volt már, hogy ilyen jó hangulatban telt volna el egy társalgásunk.

- Iskola után érted jövök, okés?

- Rendben, szeretlek! - öleltem át fél karral.

Azonnal a szekrényemhez vezetett az utam, bár sokkal korábban értem be így anyával. Legalább lesz időm átnézni pár dolgot. A korai idő ellenére, elég sokan lézengtek már az iskolában. Becsaptam a szekrényajtót, ami mögött történetesen Luke állt.

- Jézusom! - ütöttem meg a karját. - Nagyon megijesztettél ám! - nyilván vissza kellett vágnia a tegnapi után... jellemző.

- Ó, teljes szívemből sajnálom - biggyesztette le az alsó ajkát, majd egy ölelésbe húzott. Egy pillanatra még a lélegzetem is elállt. Oké, hogy közvetlen, de ennyire? Nagyon elcsodálkoztam, de végül szívesen átkaroltam a derekát.

- Csak sok sikert szerettem volna kívánni a mai napodhoz - *Istenem, de aranyos.*

- Mindent beleadok majd, ígérem! - hát a mosolyt nem lehetett volna letörölni az arcomról, az biztos.

- Higgy nekem, sikerülni fog! Ebédnél talizunk - emelte pacsira a kezét.

- Addig is meghalok, de mit számít - csaptam nevetve a tenyerébe.

«~Luke~»

Tanítani jobb érzés, mint valaha gondoltam volna. Főleg, ha a diákomat Amber Lawson-nak hívják. Amber nemcsak nagyon tanulékony, hanem még remek társaság is. Már tanítom egy pár napja, de még semmi olyan dolgot nem tapasztaltam meg, amit a többi diák susmog a lányról. Nem is értem, hogy tudták egyáltalán kitalálni ezeket. Sosem jutna ilyen eszembe pont róla.

Amberrel együtt nekem is sok dolgozatom volt ma, és az elkövetkező 3 napba. Mivel évfolyamtársak vagyunk, ezért a tananyag ugyanaz, így nem csak ő tanul, amikor korrepetálok, hanem én is. Tehát mindketten nyerünk.

Remélem, jól sikerülnek a dolgozatai, mert az nem csak azt jelenti, hogy sikerült egy csomót tanulnia, hanem azt is, hogy jól csinálom a tanárosdit. Na mindegy, hamarosan kiderülnek az eredmények is, de valahogy úgy érzem, mehetünk ünnepelni. Egyébként személy szerint, néha én érzem magam kellemetlenül pár